

El dret de mirar

A les acaballes del segle XX, les imatges són el vehicle de comunicació més universal. Sobre qualsevol tipus de suport, vídeo, fotografia, cinema..., les imatges somouen la consciència de les persones, ens conviden a la reflexió o simplement eixamplen els nostres propis horitzons. Les imatges i els seus autors formen part inevitablement del nostre paisatge de cada dia.

Les noves tecnologies, que han anat possibilitant la difusió cada vegada més immediata dels fets, han obert també un gran

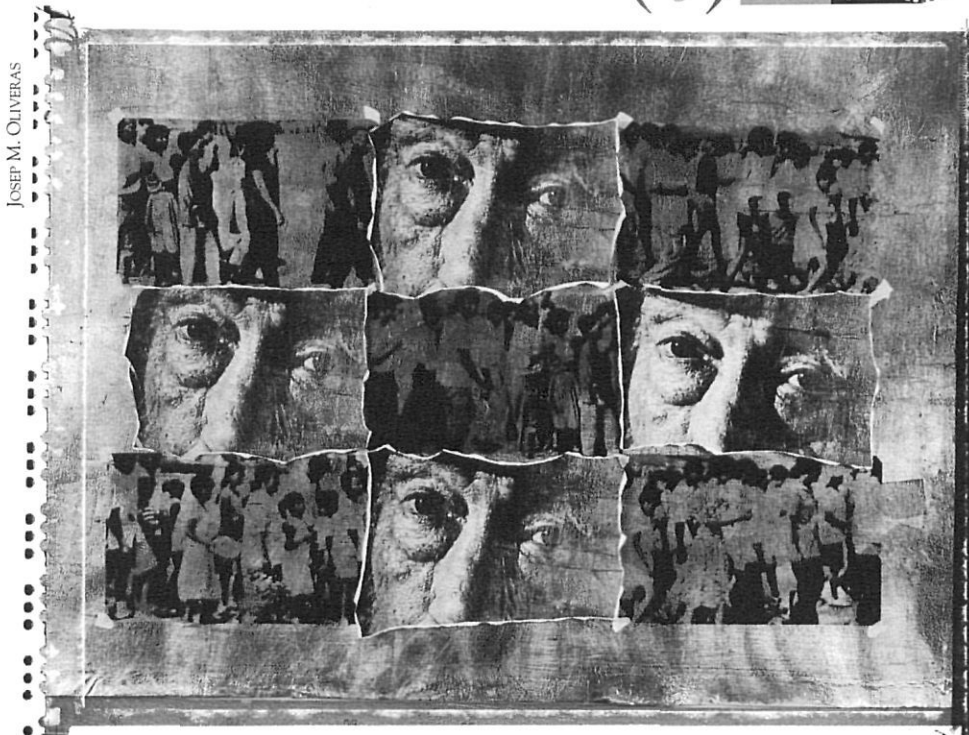
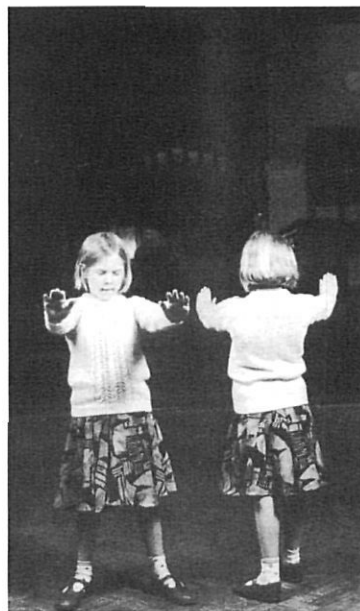
ventall de possibilitats a tota una sèrie de creadors i artistes, un enorme camp per explorar.

Paral·lelament als avenços de la ciència han anat sorgint una sèrie de problemes afegits: manipulació informativa, ètica

hivern 1996

A la dreta,
«Trànsit i migració d'imatges».
A sota, el cartell de la proposta
«El dret a la mirada».

professional, conservació patrimonial... És per això que la reflexió i els espais de debat han esdevingut necessaris, són una eina cabdal per avançar en un camí ple de paranys i en un estat de canvi i evolució permanent.

El juny de 1977 la revista francesa *Le Nouvel Observateur* va treure al carrer un suplement especial sobre fotografia. La nova publicació cobria un buit en el panorama editorial i alhora es convertia en una plataforma de reflexió teòrica de primer ordre sobre la fotografia. No és pas estrany, doncs, que en el seu primer editorial la revista reclamés en un to reivindicatiu el dret de mirar.

«En una societat que veu passar davant seu contínuament

«Interpretant trajectòries».

milers i milers de fotografies, la manca de referents clars l'han convertida en una societat sense diferències. La societat de la indiferència.

»El que demanem avui és el dret de mirar. Però per poder-lo exercir, cadascú de nosaltres cal que torni a aprendre a veure».

Amb aquest model d'exigència de partida, neix a Girona la proposta *El dret a la mirada*. Amb la voluntat de crear un focus dinamitzador a l'entorn del fenomen de les imatges. Amb la vocació de contribuir a la difusió del treball dels creadors i d'afavorir la seva valoració pública i el seu reconeixement, l'Ajuntament de Girona, amb l'ajut d'altres institucions com la Diputació de Girona i el suport de diverses empreses privades, endega el projecte.

Amb *El dret a la mirada* hem pogut veure un conjunt de vint propostes artístiques, signades entre d'altres per Joan Fontcuberta, Jordi García Vilaplana, David Bate, Wendy Mcmurdo, René Burri, Ernst

«Imatges de la postguerra europea (1945-1962)».

Haas, Vera Chaves, Roc Parés, Montserrat Soto, Joso Rekaloe, David Seymour, Chus García, Mercè Batallé, Jordi Aligué, David Ymbernon, Pablito, Xavier Miserachs, Tono Balaguer, Colita, Enric Major, Francesc Marin, Rafel Bosch, Txús Sartorio, Jordi S. Carrera, Antoni Ras Rigau... en un conjunt d'espais i sales d'exposicions, tant públiques com privades.

Vint espais d'art i de cultura que han acceptat el repte i la novetat de programar plegats un seguit de propostes ben diferents però cohesionades a l'entorn de la imatge com a proposta estètica:

Museu d'Història de la Ciutat, Sales Municipals d'Exposició, Escola Municipal d'Art, Centre Cívic de Sant

Narcís, Museu d'Art, Sala Girona de "la Caixa", Col·legi d'Aparelladors, Col·legi d'Arquitectes, Arxiu Històric de Girona, Espais, Expoart, Palau de Caramany. El Claustre, Sala d'Art Interior, l'Artística, Galeria d'Art Can Marc, Galeria Nostrart, Teatre Municipal, Expocambra, Claustre del Palau de la Diputació. L'experiència, que ha combinat diferents tècniques com la fotografia, les videoinstal·lacions o el cinema, s'ha vist enriquida immediatament amb un seguit d'iniciatives ben diverses: conferències especialitzades, taules rodones, visites comentades i guiades per les galeries, seminaris especialitzats, juntament amb l'aparició d'un seguit de propostes i exposicions alternatives al programa oficial.

Amb aquesta força motriu és d'esperar que *El dret a la mirada* es consolidi com a model propi de proposta a redós de les Jornades Antoni Varés i que el resultat de l'esforç de tanta gent passi a formar part del patrimoni i del paisatge cultural de la ciutat de Girona.

JOSEP MARIA OLIVERAS

